

Katie Bishop

Vara în care m-am pierdut

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

ATUNCI

E prea cald ca să stai mult pe afară. Transpirația începe să-mi umezească scalpul, adunându-se la rădăcina părului și scurgându-se în scobitura claviculei. Tricoul mi se lipește pe șira spinării, brațele au căpătat o nuanță roz, iar în partea superioară a coapsei a apărut o linie neplăcută pe piele în văpaia aproape de nesuportat a soarelui. Îmi încleștez degetele în nisipul umed și simt tăișul unei mici cochilii pe talpa piciorului.

Voi face orice, îmi spun, dar te rog, fă să nu fi plecat fără mine. Am nevoie să vină la mine.

Din locul unde stau pe nisip pot zări docul. Ridicându-se din mare, e o platformă șubrezită din lemn unde am debarcat cu luni în urmă, obosită din cauza răului de mare. Acolo este ancorată o ambarcațiune mică, albastru strălucitor, care se clatină în unduirea lentă a valurilor. Va pleca în zece minute și eu ar fi trebuit să fiu în ea.

Când am venit dimineață, docul era tăcut. Acum freamătă de acțiune – un șir de turiști impacientați gata de imbarcare. Tivul valurilor se apropie de degetele picioarelor mele și îmbibă pământul de sub călcâie. Tresar când apa sărată a mării îmi atinge vârfului degetului.

Numai câteva minute. Numai câteva minute și el va fi aici.

– Rachel!

Cineva face cu mâna în direcția mea, silueta persoanei profilându-se pe cerul strălucitor. Ridic o mână ca să-mi protejez ochii și îmi dau seama că e Helena. Merge repede, pe jumătate alergând, și când se prăbușește lângă mine abia mai poate respira. Părul îi e încurcat și cristale de sare încep să se formeze și să-i strălucească pe gât, o lucire albă și granulată, o dâră lungă ce se întinde de la maxilar până la claviculă.

— *Au venit după el, m-a anunțat gâfâind, cu voce răgușită. Azi dimineață.*

Deja scutur din cap, ridicându-mă în picioare.

— *Nu.*

— *Nu l-au găsit. Plecase deja. A scăpat.*

A durat un moment să-mi găsesc cuvintele, pentru ca mișcarea buzelor Helenei să se transforme în ceva cu sens.

— *Nu se poate.*

— *Am fost la casă. Nu mai e nimic acolo.*

— *Minți.*

— *Rachel, știa că asta s-ar putea întâmpla. Știa că în cele din urmă vor veni după el.*

Îmi strâng lucrurile, împleticindu-mă în graba de a pleca. Ea deschide gura de parcă ar fi vrut să spună ceva înainte să plec, cu o mână ridicată ca să mă prindă, apoi a părut că se răzgândește. Nu poate spune nimic ca să mă oprească acum.

Lucrurile mele sunt prea grele când pășesc cu greu pe plajă. Încălțările mi se afundă în nisip și mă aplec ca să le smulg. Le arunc, ca să ajung mai repede la drum, departe de Helena, spre el. Fac semn unei mașini condusă de un localnic care oprește și mă privește îngrijorat, desculță și împovărată de prea

multe lucruri. Murmur o adresă, apoi scot un teanc de bancnote, prețul călătoriei cu barca.

— Te rog, am spus. Te plătesc.

El clatină capul, interpretând, evident, tulburarea mea ca fiind ceva mai sinistru. Durează o clipă să-mi amintesc că exact așa este.

— Fără bani. Te duc acasă.

Pe măsură ce mașina pornește pieptiș spre deal, îndepărtându-se de doc, încerc să mă adun. Respir adânc, cu disperare, trăgând aer pe nas și expirându-l în gâfâituri lungi și greoaie. Obrajii îmi sunt umezi și când lacrimile îmi ating buzele simt gustul sărat al mării. În timp ce strânge volanul într-un fel în care numai cineva care a crescut în jurul acestor drumuri sinuoase o poate face, șoferul privește încordat în oglinda retrovizoare.

— E totul în regulă? mă întrebă.

Încuviințez.

— Va fi. Trebuie să fie.

De câte ori am urcat acest deal spre casa vopsită în alb, ca să-mi petrec noaptea și să plec a doua zi dimineată cu capul învârtindu-mi-se?

Îmi amintesc de prima dată, când el a trimis o mașină să mă ia și am purtat rochia aceea drăguță. Era vaporosă și albă și mă simțeam ca o zeiță greacă. Dar asta, bineînțeles, a fost înainte. Înainte ca șoptele să înceapă să se adune în aerul verii ca o furtună iminentă.

Înainte ca polițiștii să descindă pe insulă cu uniformele apăsătoare și întunecate sub soarele amiezii. Înainte ca trupul să fie aruncat pe plajă. Am auzit că zăcea acolo de trei ore înainte să fie găsit, având pielea umflată de apa mării și chipul de nerecunoscut.

— Aici? a întrebat bărbatul.

Am încuviințat și mi-am șters obrajii uzi.

— Aici.

Abandonez bagajele pe marginea drumului și mă grăbesc să ajung la ușa din lemn. Văd deja că e deschisă. El nu ar fi lăsat-o niciodată așa. Își făcea mereu griji să nu uite barul descuiat noaptea. I-am strigat numele când am pătruns în holul întunecat și răcoros de la intrare. La început mi s-a părut neschimbat: statuia din fier forjat de pe masa laterală, covorul alb de la picioarele scârilor. Cu toate acestea, cheile lui lipseau din bolul de lângă ușă, haina lui nu mai atârna, așteptându-l s-o arunce pe el și să-l protejeze de răcoarea serii. M-am năpustit la etaj, continuând să-l strig.

Suspîn când ajung în dormitor: gutural, scoțând sunete animalice. Ușile șifonierului sunt larg deschise, cămășile smulse de pe umerășele lor, indicând o plecare în grabă. Cearșafurile fuseseră smulse de pe pat și o lampă căzută zăcea zdrobită pe podea, ca și cum cine o spărsese nu avusese timp să curețe. O ușă ce dădea în balcon fusese lăsată larg deschisă, iar draperia subțire flutura leneș în briză, mișcarea fiind absurd de calmă în haosul pe care el îl lăsase în urmă.

Pentru o clipă părea că totul ar fi trebuit să se oprească. Pământul continua să se învârtă. Soarele continua să strălucească. Dar el plecase. M-am întins pe pat și am încercat să-i simt mirosul. Am inspirat, sperând să prind rămășițele loțiunii lui după bărbierit, o mică parte din el rămânând în urmă, dar întinderea albă a saltelei nu mirosea decât a detergent. M-am tânguit pe o pernă aruncată, fără să-mi pese cine va auzi, trupul chircindu-mi-se pe pat. În jurul meu, casa a rămas pustie și încremenită, ca și cum nu locuise nimeni acolo de ani întregi. Ca și cum niciunul dintre noi nu fusese vreodată aici.

ACUM

Căldura e insuportabilă.

S-a strecurat în plămâni mei și s-a înnodat în pliurile umede ale cărnii de sub haine. Alunecă pe pielea mea și lasă dâre de sudoare pe partea interioară a coapselor. Mi-am epilat picioarele în așteptarea acestei vacanțe, conștientă de cât de palidă va arăta pielea mea în lumina soarelui. Poate înțelegeam că e mai mult de atât, sperând că această excursie va reaprinde ceea ce lipsea în căsnicia mea. În loc de asta, când m-am uitat la soțul meu am simțit o ușoară repulsie. Axilele lui sunt umede și pătează cămașa pe care și-a pus-o special pentru ultima noastră noapte petrecută aici. Se uită la mare, dar știu că nu o vede la fel ca mine. Pentru mine, valurile umflate înseamnă secrete, aerul sărat miroase în mod irevocabil a promisiune.

Marea îmi amintește mereu de vară. Cum întreaga lume părea la îndemână atunci. Îmi amintesc că stăteam cu călcâiele în nisip, în fața mea întinzându-se vastitatea apei și simțindu-mă ca și cum întregul univers urma să fie al meu.

— Să mai comandăm vin? întrebă Tom.

Clatin din cap.

— Sunt destul de obosită. Haide să cerem nota de plată.

El încuviințează și îi face semn unui ospătar. Face mereu ce vreau eu. În urmă cu ani, îmi plăcea. Era o

ușurare după tot ce se întâmplase. Acum îmi doresc să nu o fi făcut. Să fi avut propriile gânduri și opinii. Să mă refuze. Cred că încep să mă tem de ceea ce aş putea face dacă nu mă refuză.

— Ești gata? mă întrebă.

Sunt prea tânără ca să mă simt așa, mă gândesc, dar încuviințez și mă aplec să-mi iau geanta. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu ni le-am spus. Ar putea foarte bine să mai fie unul.

Ne întoarcem în tăcere în apartament. Linia care mărginește plaja e liniștită la ora asta. Familiile care o umplu în timpul zilei au eliberat deja magazinele care vând saltele gonflabile și restaurantele care au vin ieftin și meniuri prietenoase, cu pizza pentru copii. Pe trotuar sunt împrăștiate resturile zilei, pachete cu sendvișuri abandonate și sticle goale de loțiune de plajă. Această parte a orașului este domeniul turiștilor, al pachetelor ieftine de vacanță și al celor care adoră soarele. Linia de coastă cândva liniștită e acum plină de hoteluri și baruri cu firme luminate de neon, clădiri din beton ce amenință să obtureze panta liniștită a orașului spre dealurile insulei.

Când Tom a promis că va face rezervare într-un loc frumos pentru ultima seară petrecută aici, am sperat că vom merge altundeva. Poate la unul dintre restaurantele din interior care furnizează servicii celor care locuiesc în vilele împrăștiate pe stâncile și dealurile aflate la distanță de oraș, slab luminate și proiectate în așa fel încât să se piardă în peisaj. Petrecuserăm deja mare parte din vacanță la câțiva metri de aici, întinși pe prosoape de plajă și oprindu-ne să ne îmbuibăm cu măsline sărate și brânză feta în drumul spre apartament. Când mi-am dat seama că ne îndreptăm în direcția asta, l-am prins de mână și l-am strâns ușor, cu un zâmbet pe buze.

— Îmi place locul ăsta! m-am entuziasmat și l-am pupat pe obraz.

El părea dureros de încântat și am descoperit că mi-aș fi dorit să nu mă fi deranjat să port rochia mea favorită de vară, cu bretele subțiri care se frecau de pielea arsă de soare.

Insula se schimbbase, dar și eu mă schimbasem. E ciudat cu amintirile. Încarcă locurile cu o semnificație care, în timp, devine tot mai puternică, definitorie. Pe măsură ce m-am îndepărtat de vara aceea, amintirile legate de acest loc au fost impregnate cu magie. Mi-am amintit că am sosit aici cu barca, portul fiind scăldat în strălucirea siropoasă a apusului și că umerii mi se lăsaseră sub greutatea rucsacului. Mi-am amintit gustul alcoolului local, căldura pielii lui, senzația că aș fi murit dacă nu aș fi fost a lui. Cu cât merg mai departe, cu atât devine insula mai mitică în mintea mea, o lume unde emoțiile căpătau greutate până când erau aproape dureroase și fiecare zi era plină de promisiuni.

— Doar nu credeai că am uitat, nu-i așa?

Sunt atât de prinsă în rememorarea trecutului, încât abia observ prezentul. Acum, când mă uit la soțul meu, pot vedea că e încântat de surpriza lui. Mă privește nerăbdător, așteptându-mi reacția.

— ăsta e, nu-i așa? Barul unde ai lucrat.

Bineînțeles că l-am recunoscut imediat. Este la fel de dărăpănat ca pe vremuri, o învălmășeală de trepte din lemn ducând către o clădire scundă înconjurată de terasă. Nu există o delimitare clară între interior și exterior, mesele fiind împrăștiate pe terasă, în timp ce sunetul mării se lovește de pereți. Acum, pragul ușii este luminat cum se cuvine, ghirlande de flori atârând ca un semn discret al unei teme tropicale. Pe atunci era mai puțin atrăgător și mai aglomerat. Părea mai mare, de

parcă ar fi fost însuși centrul gravitației, locul în jurul căruia orbita toată lumea.

Am încuviințat.

— Da, dar...

— Ei bine, doar nu credeai că ne vom încheia vacanța fără să ne oprim să bem ceva, nu? M-am mirat că nu ai urcat la bar din prima noastră noapte aici, să bei fără să-ți pese de cineva.

Mă înghionțește cu blândețe și îmi dau seama cât de mult se străduiește.

— Sincer, Tom, sunt cu adevărat obosită...

— Oh, haide. De ani de zile îmi povestești despre locul ăsta. Crezi că am de gând să te las să plecăm acasă fără să bem ceva?

Mă uit la el și văd cu câtă disperare își dorește să fiu fericită. Știe că am fost abătută toată vacanța, deși nu a făcut niciun comentariu despre asta. Nu ne pricepem să vorbim despre cum ne simțim sau ce gândim. Pare plin de speranță, de parcă surpriza lui ar putea fi lucrul care ar rezolva totul. Suspin încet.

— Fie, doar un pahar.

Înainte nu era un bar ieftin, era de fapt o capcană pentru turiști. În urmă cu șaisprezece ani, această insulă era izolată, accesibilă doar cu barca. Era frecventată de oameni care aveau bani și timp, oameni care evadau din realitate în case de vacanță aflate sus pe dealuri sau care se opreau în timpul excursiilor cu rucsacul în spate. Înainte ca cineva să-și dea seama că marea era perfect de caldă și că mâncarea era ieftină și bună, înainte ca blocurile de locuințe să acapareze litoralul și turiștii să înceapă să ceară halbe cu bere lager la un euro, acest loc era secret și special. Obișnuiam să știu care dintre mese primesc cea mai răcoroasă briză și care dintre cocktailurile vâscoase sunt cele mai apreciate. Obișnuiam să

pot recita ca un cântec de leagăn numele sortimentelor de bere pe care le aveam și convingeam pe oricine mă asculta să cumpere una dintre cele mai scumpe sticle de vin. Atunci eram o persoană cu totul diferită, nu soția cuiva care se lasă condusă într-un bar în care nu vrea să meargă. M-am întreat în grabă dacă rochia e prea scurtă și dacă scaunul din răchită îmi va zgâria dosul pulpelor. În câteva luni împlinesc treizeci și cinci de ani. Era ridicol să cred că reîntoarcerea mă va face să mă simt din nou de șaptesprezece.

— Cu ce vă servesc?

O adolescentă cu părul strâns cu un elastic ne împinge în față un bol cu alune sărate. Poartă un tricou negru, iar picioarele îi sunt lungi și bronzate.

— Vin? a întreat Tom.

Dau din cap.

— Tequila.

Mă uit direct la ospătăriță, provocând-o să rânjească pentru că făcusem alegerea asta, dar pot simți că Tom ridică o sprânceană. Când ai fost cu cineva timp de zece ani, nu trebuie să-i vezi fața ca să știi exact ce gândește.

— Tequila să fie! acceptă el.

— Două?

— Patru, răspund, și ospătăriță dă din cap și pleacă.

Tom fluieră încet și se apleacă, deși sunt numai câteva persoane aici și ar fi putut vorbi cât de tare dorea, fără să fie auzit.

— Am crezut că ești obosită.

— Consideră-l un pahar cu lapte înainte de culcare.

— Bine, bine, se îndreaptă pe scaun, cu un zâmbet slab pe buze. Așadar, dă-i înainte. Povestește-mi despre vara sălbatică pe care ai trăit-o când ai lucrat aici.

Îi spun despre toate lucrurile care nu contează, toate poveștile pe care le șlefuisem ca luciul mării de-a lungul anilor. Îi povestesc despre sosirea mea aici împreună cu prietena mea Caroline, în vara de dinaintea examenelor de absolvire. Trebuia să plecăm de pe insulă înainte de a ne întoarce la colegiu în septembrie, dar eu am rămas.

Îi povestesc despre cum acesta a fost un bar pentru excursioniști, cel mai scandalos loc pentru cei aflați în trecere, care se opreau să bea ceva și apoi rămâneau prin locurile acelea, fermecați de farmecul lin și mistuitor al vieții de pe insulă. Îi spun despre cum am obținut un loc de muncă aici, cum a trebuit să prepar un Long Island Iced Tea ca probă de lucru și am făcut unul atât de tare încât aproape m-am înecat cu el. Îi spun că m-am îndrăgostit și-l las să creadă că e vorba despre insulă. Nu trebuie să știe despre el. Nu trebuie să știe ce am făcut.

— Patru tequila, anunță ospătărița, punându-le deasupra șervetelor.

Au venit fără sare sau lime. În trecut, am fi fost certați pentru asta.

Strecoară nota de plată pe masă, scrisă cu stilou roșu pe un bon mototolit. Tom își scoate portofelul și numără monedele în mâna ei. Ea înclină capul drept mulțumire și nu se oferă să-i aducă restul.

— Ei bine, noroc! Ultima noapte de vacanță și toate cele.

Tom ridică pahărelul în dreptul meu, apoi dă băutura pe gât cu o grimasă.

— Offf, a trecut ceva vreme de când am băut unul d-ăsta. Mă întoarce în timp.

Pune paharul cu gura în jos de parcă eram adolescenți și făceam întrecere. Nu am cunoscut niciodată această față a lui. Relația noastră era întotdeauna carac-

terizată de un fel de seriozitate despre care obișnuiam să cred că ne face puternici, de încredere. De parcă am fi fost împreună de ani întregi înainte chiar să fi început.

— Trebuie să merg la toaletă, am spus, scaunul meu zgâriind podeaua din piatră când m-am ridicat.

— Nu te dai bătută, nu-i așa?

Am așteptat să-i întâlnesc privirea și am dus încet păhărelul la gură. Am dat conținutul pe gât, fără să-mi iau ochii de la soțul meu. Am simțit arsura până în stomac.

Nu trebuia să întreb unde este toaleta doamnelor. Cunosco acest loc mai bine ca oricare altul. Am trăit luni întregi aici, apoi mi-am imaginat ani întregi barul ăsta, mintea mea rătăcind înapoi către locurile în care trupul meu nu mai putea ajunge.

Toaletele fuseseră amenajate de atunci, cabinele mici și puțin murdare fiind înlocuite cu crom și lemn vopsit negru. Pare impersonal și greșit, o încercare deplasată de a fi la modă. În timp ce mă spăl pe mâini, mă privesc în oglinda de acum. Există un vag sentiment de surprindere care devine din ce în ce mai familiar odată cu vârsta, un moment amăgitor când chiar nu mă recunosc. Cumva, șocul de a observa că îmbătrânesc nu dispare niciodată. Chiar știu că sunt încă tânără. Treizeci și patru de ani nu e mult.

Cu toate acestea, fiecare linie abia vizibilă care începe să-și facă loc la colțul ochilor, fiecare fir argintiu de păr pe care-l descopăr dimineața și strig la Tom să vină să-l smulgă îmi amintește de pasivitatea în care pare să fi alunecat viața mea în timp ce corpul începe să se schimbe.

— Asta e? întreb oglinda.

Femeia care se uită înapoi e tăcută. Când m-am uitat ultima dată la reflexia mea în această oglindă, o

persoană cu totul diferită mi-a răspuns privirii. Poate puțin beată. Incredibil de fericită. Admirabil de tânără.

— Asta e ce?

Odată cu sunetul jetului de apă de la toaletă, o femeie iese dintr-un cubicul. E aproximativ de vârsta mea și zâmbește slab la nebuna care vorbește cu ea însăși în baie în timp ce apasă pe robinet.

— Nimic, am zis brusc stingherită.

Îmi fac de lucru adunând un snop de șervete din hârtie ca să-mi usuc mâinile. Nici atunci nu aveau uscătoare de mâini.

— Vorbeam singură.

Femeia privește în sus ca să se uite la mine în oglindă și zâmbetul îi încremenește. Ochii i se măresc și buzele se deschid, deși cuvintele nu pot să iasă.

— Rachel? reușește să spună. Ce mama dracului faci aici?

— Plecăm.

Tom se joacă pe telefon și ridică surprins privirea.

— Chiar acum?

— Acum.

Am băut în grabă al doilea păhărel cu tequila și am întins mâna spre Tom ca să-l trag.

— Dar abia am...

— *Acum*, Tom!

Ca de fiecare dată, nu s-a opus. Ne-am întors în tăcere la apartament. Îl găsisem pe un site de rezervări online atunci când eram extraordinar de entuziasmată de această vacanță. Tom sugerase să venim aici. Asta era în urmă cu câteva luni, într-o seară când stăteam în liniște după cină.

— E evident că ai fost deprimată în ultimul timp, a zis cu blândețe. Asta te-ar putea înveseli.

La început, m-am strâmbat. Insula era a mea, sacră în amintirea mea. Nu voiam s-o împart cu Tom. Ani la rând, am avut grijă de amintirile mele, păstrându-le atât de aproape de mine, încât gândul că m-aș întoarce vreodată acolo era inimaginabil.

Uneori mă gândeam să revin, poate după câteva pahare cu vin sau o seară fierbinte și încețoșată de băutură, când parfumul cremei de protecție solară mă făcea să tânjesc după acea vară. Când se întâmpla, alungam rapid gândul. Mă îngrijora că revederea insulei ar putea distruge o parte din perfecțiunea pe care i-o atribuisem, că amintirea greșită a unui drum sau gunoaiele împrăștiate pe plajă ar alunga strălucirea pe care o sculptasem cu grijă. Mai rău, poate că întâlnirea cu fete infailibil de tinere și imposibil de frumoase mi-ar reaminti că nu mai sunt persoana care fusesem când am venit ultima dată aici. De lucrurile care mă forțaseră să plec.

Cu toate acestea, sugestia lui Tom a făcut să apară un soi ciudat de speranță în adâncul sufletului meu. *Fusesem* deprimată în ultimul timp. Nu fusesem eu. Poate că de asta *aveam* noi nevoie – să mă întorc acolo. Poate că asta mă va transforma în persoana care am fost în urmă cu șaisprezece ani, genul care iubește cu patimă și aleargă la miezul nopții în mare numai ca să vadă cum se simte. Am început să caut zboruri, minunându-mă cât de ușor este acum și clătinând uimită din cap la mulțimea de locuri de cazare oferite. Am ales un loc cu autoaprovizionare, aflat la cinci minute de plajă.

— Ne permitem ceva mai drăguț, a spus uimit Tom, dar eu am clătinat din cap.

— Țsta e perfect.

Aveam un loc drăguț acasă. Economisiseam și economisiseam pentru casa noastră, pentru un pat tapițat și pentru o canapea pe care te puteai cufunda fără să vrei să te mai ridici. Bineînțeles că am fi putut sta într-un loc mai frumos, o stațiune care avea totul inclus, abia atinsă de viața de pe insulă. Am fi putut bea cocktailuri la conservă cu atât de mult zahăr încât îți distrugeau dinții și m-aș fi putut reîntoarce aici fără să ies din hotel. Am vrut însă să recreez ceva din simplitatea primei mele călătorii aici, când am locuit într-un hostel unde apa era ori rece ca gheața, ori clocotită. Simțeam undeva în adâncul sufletului meu că, dacă avem numai câteva lucruri, poate că sentimentele noastre au mai mult spațiu ca să trăiască. Părea să fie atât de puțin loc pentru ele lângă ipotecă, mașini de cafea și e-mail-uri de serviciu.

Când am rezervat călătoria am fost extaziată, amețită de gândul că voi re trăi acele luni prețioase. Cu toate acestea, după ce ne-am cazat, am descoperit că evit barul. Am ocolit străzile pe care obișnuiam să merg și am evitat locurile pe care le cunoșteam. Era un sentiment bolnăvicios de frică atunci când îmi imaginam că revăd acel loc. Unul ciudat și neliniștitor care zăcea undeva dur și implacabil. Felul în care mi se strângea stomacul mă făcea să păstrez distanța, deși crezusem cu adevărat că vreau să mă întorc acolo. O informație teribilă care nu ar face decât să-mi amintească cât de mult timp a trecut de atunci. Dezintegrarea fetei care am fost.

— Vrei apă? m-a întrebat Tom.

— Sunt bine.

Am închis ochii și l-am simțit cum se apleacă peste mine, salteaua gemând în semn de protest. Rămâne o clipă nemișcat, sunetul respirației lui tulburând aerul umed. Se întinde apoi și pune o mână pe șoldul meu, ridicând țesătura ușoară de bumbac a rochiei.

— Ți-ai măsurat temperatura? mă întreabă.

- De dimineață.
- Și...
- Nu încă, îl mint.

Mă mângâie pe coapsă, apoi depune un sărut cast pe obrazul meu înainte să se depărteze.

— În regulă, iubito. Am crezut că e momentul potrivit. Dar ce știi eu?

Se ridică apoi în picioare și îl aud ducându-se la baie. Hota de evacuare zbârnâie și se trezește la viață, zăngănind zgomotos din cauza efortului, iar liniile albe de lumină de deasupra chiuvetei se strecoară în dormitor.

Soțul meu fredonează în timp ce-și perie dinții și-și desface nasturii cămășii, iar eu zac tăcută și-mi doresc să fi fost oriunde altundeva decât aici. Femeia din bar îmi știa numele și chipul, dar nu ar fi putut recunoaște altceva la mine. Eu nici măcar nu știam că rămăsese cineva în urmă. Am crezut că scăpaserăm toți, că ne lăsaserăm viețile de aici încă sperând la un viitor plin de aceeași emoție pe care ne obișnuiserăm s-o avem. Bineînțeles că descoperiserăm că emoția apare din necunoscut și, odată cu el, vin și secretele teribile. Genul care fac dificil să rămâi.

Tom iese din baie scoțându-și cămașa și aruncându-se pe pat lângă mine. Stă întins pe spate în așa fel încât simt cum se mișcă arcurile patului când respiră și mirosul acrișor de transpirație care se răcește pe pielea lui.

- Știi, am putea s-o facem oricum, spune el.

Liniștea este întreruptă numai de hota de evacuare, care încă face eforturi să alunge umezeala și descompunerea bătrânei băi. Miroase ușor a mucegai, în ciuda odorizantului cu care a dotat-o proprietarul în încercarea de a ascunde modul în care se degradează

apartamentul în spatele plăcilor de gresie proaspăt spălate și a cearșafurilor bine călcate.

— Sunt obosită, spun în cele din urmă. Și trebuie să ne trezim să facem bagajele mâine.

— Nu trebuie să te scuzi, a zis Tom. În cazul ăsta, ești gata de culcare?

Încuviințez și-l aștept să se întindă peste mine ca să stingă lumina. Stau nemișcată în timp ce respirația lui ușoară se transformă în sforăit, încă îmbrăcată în rochia pe care o alesesem plină de speranță pentru ultima noastră noapte în paradis. Încerc să rămân trează ca să ascult încă o dată sunetul insulei, dar nu aud decât zgomotele de la distanță ale unei motociclete care accelerează și o fată beată care cântă ceva despre dragoste. Adorm, în schimb, imaginându-mi sunetul mării.